

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Septem Illustrium Virorum Poemata

Amstelodami, 1672

Gabrieli Cabrerae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11215

Huc ades ô multo tandem exoptata dolore,
 Si qua daris nostris, ô medicina, malis!
 Huc venias miserata: tuos modulabor honores,
 Quæ me naturæ, restituasque mihi.

G A B R I E L I
 C A B R E R Æ.

Æ Thera Romuleum ut linquam, solemq; palustrem,
 Atque intempesti noxia rura soli,
 Cabrera, hortaris, cælum spondesque salubre,
 Quà Zephyri nutrix intepet ora Ligus.
 Testarisque viros, quos jam damnaverat Orco
 Atropos, horribili falce minata necem,
 Pæoniâ fractos curâ, morboque rebeli,
 Istic non longâ convaluisse morâ.
 Hæc mihi tabentis præbes solatia curæ;
 Artibus his miserum, dulcis amice, levas.
 Desine, jam didici nullam sperare salutem:
 Spes mihi vicini funeris una salus.
 O ego, ne tali torperent membra dolore,
 Quàm mallem aërio in monte rigere lapis!
 Stare flagellanti pinusve obnoxia Cauro,
 Aut rupes, vasti quam ferit ira maris.
 Felicem Nioben, cujus per viscera sensum
 Obtundens fertur diriguissè filex.
 Vos quoque populeo stentes sub cortice fratrem
 Felices Nymphæ, quas alit amne Padus.
 Ille ego sum, faxo qui non includor in ullo:
 Ille ego, cui misero robora silva negat.

Robora silva neget, ne fiam immobile saxum,
 At faltem in cineres ossa minuta ruant.
 Quid faciam patriâ demens tellure relicta?
 An puto mutatis posse valere locis?
 Mecum causa mali latet hoc in corpore pestis,
 Et nisi post letum non abitura lues.
 Pectore transosso Gortynia tela gerenti
 Quid cervo prodest carpere prata fugâ?
 Alcidaë induto feralia munera nuptæ,
 Nil varii cursus, profueruntque viæ.
 Sic mihi, sic auso Romanâ excedere sede,
 Nil dulces juvit deseruisse lares.
 Me modò conspexit piscosi litoris Antium;
 Me modò Circæi culminis alta domus.
 Et Læstrygonios nutrix Æneia fluctus
 Mirata est nostrâ dissiluisse rate.
 Non Caieta mihi, non urbs gratissima Caio,
 Aut dedit optatam filia Solis opem.
 Vos septem gemini colles, regnata Quirino
 Mœnia, Tarpeius tu Jove dignus apex;
 Accipite hanc animam: sint hîc mea funera posco,
 Et busta accumulet noster avita cinis.
 At quondam antiquos juvit liquisse penates,
 Et nova per longas quærere fata vias.
 Ingenium scrobibus mutatis exiit arbor
 Silvestre, & decorat lætior arva comis.
 Quamque sub umbrosâ cernis languere parente,
 Gaudet mutato laurea silva folo.
 Quid foret Æneas, quid clari nomen Iuli,
 Flumina apud Xanthi si genuisset iners?
 Illum, fumanti postquam discesserat urbe,
 Per maria errantem septima vidit hiems.

Tandem dotales Laurentum venit in agros,
 Gessit & Aufoniae scepra timenda manu.
 Batto Cyrenas, & Cadmo condere Thebas,
 Juppiter exiliis arva petita dedit.
 Nilus & excipiens longis erroribus actam
 Donavit templis, Inachi, te profugam.
 Me quoque fata vocant alio meliora sub axe:
 Ibimus, ô focii: me quoque fata vocant.
 Vertuntur species mentis, versante dolore,
 Mensque brevi sensus accipit ægra novos.
 Spes bona, si qua Dea es, virides huc flecte volatus,
 Et desueta diu numine corda fove.
 Te colit agricola, expectat te compede vinctus,
 Votaque mortalis te duce turba facit.
 Tu quassas reficis puppes, ut navita remis
 Naufragus impellat, quâ modò navit, aquam.
 Tu, Dea, post vacuas cælesti numine terras,
 Justitiæque fugam, sola moraris humi.
 Diva veni, facilemque mihi promitte quietem,
 Neve iterum morbi damna timere velis.
 Longum iter aggredior: date læti candida amici
 Omina: eat dextrâ libera puppis avi.
 Lunai ut videam portus, purique metalla
 Marmoris, & Geticas saxa imitata nives:
 Ingaunos, Macramque inter, Varumque repostos
 Apenninicos, Tiguliosque sinus:
 Delphini portus, Seggestam, arcemque Monœci
 Scrutaborque tui, Rutuba, fontis aquas.
 Aspiciam Genuam, læti & prætoris rursus,
 Quæque decent Superos lucida templa suos.
 Hæc Tartessiaci pallefcunt litora fluctu;
 (Aurea nequicquam flumina jactet Iber)

Peruviæque amnes, alieni flumina mundi
 Transfuga ab Oceano rura per ista fluunt.
 Lydia, Pactoli, Baccheia munera, arenas
 Victa file, & ripas, aurifer Herme, tuas.
 Dure Ligur, meritoque animis elate superbis,
 Quâ tibi divitias sedulus arte paras?
 Non tibi sunt culti colles, non pinguia rura;
 Sed claustra Alpini non adeunda jugis.
 Difficilis natura negat segetesque, ferasque;
 Non negat audaci mente vigere viros.
 Hæc trahit ignotas pretiosa in foedera gentes,
 Cæruleasque docet currere puppe vias.
 Deest hîc terra viris, at non Neptunia desunt
 Arva petituræ lucra beata rati.
 Scit Cypros vallata mari, scit Taurica tellus,
 Et, Ligure epotus milite, scit Tanais.
 Testes Alpheæ Tyrrheno in litore Pisæ,
 Testis Cynæi prægravis ora sali.
 Ast ego non dites veniam spectator in oras,
 Ut moveant auri lumina capta sitim.
 Non cernam attonitus fulgentia pondera massæ,
 Quæ mittit terris Hispalis Ausoniis.
 Sat Fortuna dedit census sine fraude parati:
 Æstuat infelix, qui potiora cupit.
 Ingenium, Cabrera, tuum mihi carius auro,
 Atque erit eloquii plurima vena Tagus.
 Quando erit, ut liceat tecum consumere soles?
 Quando erit, ut docto pendulus ore fruar?
 Unâ aderit mecum Phocæo junctus amore
 Ciampolus, ille tuæ cultor amicitia.
 O qui complexus, quæ mutua gaudia nobis,
 Et sermo in sicco litore qualis erit!

Interdum celeri rapiant nos effeda cursu ;
 Tres modò cantantes picta carina vehet.
 Tunc mea se duplici jactabit Arione puppis ,
 Non Siculâ puppis fallere docta fide.
 Cùmque mihi geminos Vates audire licebit ,
 Parnassi geminum me ad juga fistet iter.
 Teque tenens dextrâ , versus , Cabrera , canentem ,
 Hæc Clario dicam verba docente Deo :
 O quàm felici modularis carmina cantu ,
 Quàmque lyræ docto verberare fila moves !
 Otia quærenti fulsit tibi dexter Apollo ,
 Atque omnes haustus ex Helicone dedit.
 Cui tantùm favere Deæ ? canit ecce cruentus
 Prælia Mæonides ; sed caret ille lyrâ.
 Alcæus Reges citharâ , non cantat amores :
 Est tantùm Sapphûs carmine dictus Amor.
 Pindarus Aônia celebris testudinis arte
 Abstinet heroâ concinere arma tubâ.
 Et Veneris dominæ si lustrat Teïus ignes ,
 Mimnermusque jocans , gaudia sola canunt.
 Omnia tu misces , & quæ diversa placebant ,
 Colligis , ô verè candide Cycne Ligur.
 Ausus es Ifmeni primus recludere fontes ;
 Lesbia nectareæ plectra ciere chelys.
 Qui Methymnææ tentasti fulmina linguæ ,
 Et Cæi lacrimas , Stefichorique minas.
 Si Florentinam circumdas mœnibus urbem ;
 Non Amphionios invidet illa modos.
 Narseti Gothos cogis dare terga sequenti ,
 Odrysiâque levas obsidione Rhodon.
 Salve sancte senex , Bacchi , Phœbique sacerdos :
 Numinibus salve maxima cura novem ,

Per

Per te Graiorum libris tumefacta superbit,
 Et certat Latiis Itala Musa choris.
 Sabbatiæ gaudete arces, gratissima cælo
 Mœnia, felici prole verenda virûm.
 Et quamquam egregium terris aluistis Iulum,
 Indaque sunt vestræ litora dona ratis;
 Ultima non vobis accedet gloria Vates,
 Ignea qui vestrum nomen ad astra tulit.
 Appulit ignotis oris si classe Columbus,
 Hunc ad Cælicolûm limina fama rapit.

F U L V I O T E S T I O .

Queritur, se loquendi usum morbo amisisse.

VOx animi interpres, fecundæ nuntia mentis,
 Quo fugis? an semper labra filere jubes?
 Tu dulci oblectas mortalia pectora cantu,
 Efferaque unanimi fœdere corda ligas.
 Tu plectri citharæque comes; tibi carmina curæ,
 Quæque colit foccus, quæque cothurnus amat.
 Te stupet undantis moderantem frena theatri
 Vulgus, & iratum sub tua jura venit:
 Pactaque sunt tenero per te commercia mundo,
 Cùm poterat quernum nos aluisse nemus.
 Quò fugis, & nullâ linquis te voce vocantem?
 Non voco, sed lacrimæ pondera vocis habent.
 Inter anhelantis suspiria pectoris, ægros
 Heu quos elicio rauca per ora sonos!
 Edere luctamur sterili revoluta palato;
 Sed singultanti murmure verba cadunt.

Non